

noget videre værd. (*Henningsen*: Indkomstskat!). Vi kan ikke faa Indkomstskat af Manden, han bor der ikke ret længe, han bor der ikke tre Maaneder af Aaret, men naar han er der, benytter han Vejene.

Saa er der Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal fastlægge den Promille, hvortil Kommunerne maa gaa i deres Beskatning af de faste Ejendomme. Jeg tror, at mange, som Forholdene nu er, er af den Anskuelse, at man skal fikserer den Promille, og det var jo ogsaa Tilfældet i det Lovforslag, som den tidligere Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Rode fremsatte. Det er ikke gjort i det foreliggende Lovforslag. Jeg anser det for givet, at man maa fikserer den Promille baade for Amts- og Bykommuner — den er ogsaa fikseret for Bykommunerne —, men hvis man ikke fikserer den for Sognekommunernes Vedkommende, vil det i alle Tilfælde være ganske nødvendigt at lave § 2 om; jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at man ogsaa for Sognekommunerne maa kunne komme til en Fiksering, i alle Tilfælde maa man ændre § 2 i det foreliggende Lovforslag, thi her har man borttaget den Sikkerhedsventil, der var sat i den tidligere Lovgivning med Hensyn til at lade Ejendomsskatterne stige. Jeg har allerede udtalt, at for Amtskommunernes Vedkommende maa man komme til en Fiksering af Skattepromillen, muligvis maa man komme til en Overvejelse af, hvorledes Amterne i det hele taget skal have deres Skatter. Jeg tror at turde sige, at dersom de Mænd, der i 1867 vedtog Kommunalloven, havde anet, hvilke Udgifter de lagde paa de faste Ejendomme ved denne Lov, var de veget tilbage, de var blevet forfærdet, det tror jeg endog er et mildt Ord. Amtsskatterne er en væsentlig medvirkende Aarsag til, at de kommunale Grundskatter er saa høje, thi det er ikke i alle Sognekommuner, at de har indrettet sig som i den Kommune, hvor jeg bor, at man har Halvdelen paa Formue og Indkomst og Halvdelen paa Grundværdien, i andre Kommuner har man mere, i andre mindre, men i Amtskommunerne har de i Øjeblikket kun Hartkorn og Ejendomsskyld atligne paa (*Wilmann*: § 50); ja, det er rigtig.

I 1913—14 var Medicinaludgifterne i Amterne 3,2 Mill. Kr., i 1920—21, altsaa 8 Aar senere, var de 13,7 Mill. Kr.; Vej-udgifterne var i 1913—14 3,3 Mill. Kr., i 1920—21 13,5 Mill. Kr. Det er en enorm Stigning blot paa 8 Aar, det er over 2 Mill. Kr. om Aaret, og vi er ikke ved Enden af nogen af dem, der forestaar endnu væsentlige Udgifter. Jeg tror derfor, det kan

blive nødvendigt at overveje, hvorledes Amtskommunerne skal have deres Skatter, i alle Tilfælde tror jeg, det bliver ganske nødvendigt at sætte en fast Promille, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode gjorde i sin Tid i det Lovforslag, han fremsatte. Da jeg i sin Tid var Medlem af Ribe Amtsraad, indførte vi den Regel, at i samme Forhold som Medicinaludgifterne steg, i samme Forhold paalignede vi Kommunerne Udgifter efter § 50. Det tror jeg i og for sig var meget godt. Vi kan jo tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, og jeg haaber, vi skal kunne finde en rimelig Udvej til en passende Ordning.

Jeg vil gerne indskyde ogsaa den Bemærkning, at hvis man i 1867 kunde have set, hvilken Udvikling Vejvæsenet vilde tage, vilde man ikke have fritaget alle vore Købstæder for Vedligeholdelsen af Amtslandevejene. Der har vore Købstæder faaet en privilegeret Stilling, som svier meget haardt til Landkommunerne, og vi vil i det lange Løb ikke kunne undgaa at komme ind paa at overveje dette Spørgsmaal. Vi maa paa et eller andet Tidspunkt begynde at overveje, om vi ikke, da vore Købstæder jo har en mindst lige saa stor og formentlig under de nuværende Forhold meget større Interesse i gode Amtslandeveje, i den gamle kongerigske Del af Danmark kunde komme over til den Ordning, man har i Sønderjylland, hvor ogsaa Bykommunerne gennem Beskatningsvæsenet bidrager til Landevejene. Det Spørgsmaal var under Overvejelse, da vi i sin Tid ordnede Forholdet med Skat til Amterne i Sønderjylland, og det er et Spørgsmaal, som vil trænge sig paa, indtil det en Gang faar en Løsning.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Bykommunerne. Jeg maa her sige, at min Indsigt i landkommunale Forhold kan naturligvis være noget begrænset, men for Bykommunernes Vedkommende savner jeg i væsentlig højere Grad Indsigt, og derfor kan de Bemærkninger, jeg her gør, ikke blive saa fyldestgørende, som hvad jeg har sagt om landkommunale Forhold efter min egen Mening var. Men ogsaa for Bykommunernes Vedkommende ønsker jo den højtærede Indenrigsminister at nedfælde visse nu bestaaende Skatter som en uaføselig Gammelskat, og det stammer vel nok fra, at Københavns Borgerrepræsentation i sin Tid har fremsendt Forslag til Ministeriet i saa Henseende. Jeg er nærmest af den Anskuelse, at heller ikke for Bykommunerne skal man gaa til en Nedfældning af gamle Skatter. Jeg tør ikke